

лата изгарятъ. Въ случая, човѣкъ се попарва, и идеалътъ му изгаря. Щомъ идеалътъ му изчезне, той трѣбва да го замѣсти съ новъ. Изобщо, човѣкъ никога не трѣбва да остава безъ идеалъ. Голѣмъ или малкъ, той непременно трѣбва да има идеалъ. — Защо? — Защото идеалътъ дава импулсъ, потикъ, движение на човѣка. — Колко идеала трѣбва да има човѣкъ? — Най-малко единъ и най-много — три. Единиятъ идеалъ ще бжде на физическия свѣтъ. Той се отнася до неговото тѣло — да бжде здравъ. Вториятъ идеалъ има отношение къмъ неговото сърдце — да бжде добъръ. Третиятъ идеалъ има отношение къмъ неговия умъ — да бжде уменъ.

Кжде е умътъ на човѣка? Той се определя отъ посоката, къмъ която се движи. По отношение на земята, човѣкъ се намира въ перпендикулярно положение. Седалище на неговия умъ е главата. Посоката на главата е нагоре. Значи, умътъ на човѣка е отправенъ къмъ центъра на слънцето. Главата е началото на движението. Започне ли да се движи, най-напредъ човѣкъ повдига главата си. Тя дава направление на ума. Ако отъ главата до краката на човѣка, т. е. ако отъ центъра на слънцето къмъ центъра на земята теглимъ права линия, получаваме перпендикуляръ, по който могатъ да се образуватъ различни жгли. Голѣмината на тия жгли зависи отъ замаха на движението, което човѣкъ прави. Колкото по-ученъ и даровитъ е човѣкъ, толкова по-голѣми жгли